

Bosch Gyönyörök kertje, a polcon ametitst, a kis szekrényen egy csokor kék sóvirág mellett ott van keretben a legmeghatározóbb film, a Csoda Milánóban plakátja, láthatóan, kettészakadva, és hallgatom a történetét. Szőlő-stanicinak adták a két fél plakátot, két teljesen különböző helyen.

Gross Arnold minden képe csodálatos mesevilág, ahol mindig süt a nap, a vörösek és barnák, méléző kékek és ibolyák, sárgák és lilák, hamvas zöldek hihetetlen árnyalatai. Azt vallja, hogy kint a világban naponta bántják az embert, legalább a művészetnek szépnek és nyugalmat árasztónak kell lennie, ezért képeivel harmóniát közvetít a világba. Újabb képet támaszt elém. Klaszszikussá vált rézkarca, a Beszélgetések a barátságról kerül elő merőben új színezéssel. Sötét égőrózsaszínből halad a halvány hajnalpír felé, s sávok alatt ezernyi apó figura, mintha egy színes ásvány mintái lennének, de ő azt mondja: – Vasutaskemping! De olyan nincs is! és mosolyog hozzá. Felül a képen kisvonaat halad alatta zajlik, pezseg az élet. Tényleg a barátságról szól, csak nyitott szívvel kell nézni a képet, és korunk legnagyobb kortárs grafikusát. Tudni kell róla, hogy itt van közöttünk.

– Van magának ilyen? – kérdezi, és két könyvet kapok ajándékba, olyat, ami már sehol sem kapható. Az egyikbe rajzol is emlékül egy csillagszemű lányt. Az album tizedik oldalán Kondor Béla 1970. március 4-én elhangzott szavai állnak. Gross Arnold önálló kiállítását nyitotta meg így a Dürer-teremben: „Azt hiszem, méltatásra nincs szüksége, mert akik itt összegyűltek, nem zsákmacskára jöttek, hanem várákozással, és ez a várákozás biztosan beteljesül. Ha pedig meglepetés ért valakit, az külön öröm. Én mindig irigyletem azt a vidám mesebázárt, amelyik mintha teljes és szomorú képe lenne

valaminek, a szemem láttára kialakult. Merthogy bennem sokkal kevesebb a békesség – de jó lenne, ha több volna. És kevesebb a bizakodás, mint Arnoldban. Ezért is élveztem egy-egy újabb, de ismerősnek tűnő munkáját - rosszkedvemet gyógyították rögtön. De nem csak egy önálló játékoszág született rézkarcokból és más holmiból – bár ez sem lenne semmi dolog – hanem igen egyszerű, tiszta és kézenfekvő grafikai műhelymunka: ennek az aprócška országocskának teljesen megfelelő, és attól el nem választható. Szétszakíthatatlanságuk egyben az igazmondás próbája: nincsen nyelvbtlás.”

Augusztus végén több mint 100 kiállítóval Közép-Európa legnagyobb ásványkiállítását és börzét rendezték meg Budapesten a Vasúttörténeti Parkban, és képzőművészeti meglepetés is volt: Gross Arnold mozdonys rajzait és tájképes rézkarait csodálhatták meg az érdeklődők. A képek között három olyan alkotás is volt, ami még soha nem szerepelt kiállításon.

A Száz művész, száz év – Művészeti labirintus címmel nyílt kiállításon is szerepelt két Gross-alkotás. A Szent István-bazilikában augusztus 19-én vasárnap, *Mádl Ferenc* volt köztársasági elnök fővédnöksége alatt nyíló tárlat művészgenerációkat kapcsolt össze. A XX. századi nagy mesterektől a végzős főiskolásokig szerepeltek, olyan „társaságban” mint többek között *Aba-Novák Vilmos, Artner Margit, Barcsay Jenő, Berki Viola, Gross Arnold, Kernstok Károly, Körösfői Kriesch Aladár, Mácsai István, Molnár-C. Pál, Pátzay Pál, Rippl-Rónai József, Ruzicskay György, Stróbl Alajos, Szabó Vladimír, Szinyei Merse Pál* és *Szőnyi István*. A műveket még október 14-ig megtekinthetik az érdeklődők a Szent István-bazilika altemplomában.

(*Buda Lapja*, 2007. szeptember 19.)

Bálintné Kovács Júlia

A Házasság hete

A házasság hete rendezvénysorozatát minden év februárjában tartják, felhíva ezzel a figyelmet a házasság fontosságára. A kezdeményezést 1996-ban *Richard és Maria Kane* indította útjára az Egyesült Királyságban.

Ma már 4 földrész 21 országában rendezik meg a „Házasság Hetét” Bálint-nap környékén. (Február 14.)

Magyarországon a programot a Magyar Evangéliumi Szövetség és a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa indította el 2008-ban, azóta minden évben megrendezik civil szervezetek és keresztény egyházak együttműködésével, számos település és közösség részvételével. A mozgalom célja, hogy megismertesse az emberekkel azokat a hagyományos értékeket, amelyek örömtelivé és sikeressé tehetik a házasságot, ami az egész

társadalom számára is előnyös, valamint hogy segítséget nyújtson a házasságra készülőeknek és a párkapcsolati problémákkal szembesülőeknek.

Magyarországon minden évben egy házaspárt kérnek fel, hogy legyenek a rendezvény arcai. A 2008-as kezdő évben *Döbrentey Ildikó* és *Levente Péter* előadóművészek, 2009-ben *Csókay András*

idegsebész, agykutató és felesége, *Altay Daniella*, 2010-ben *Süveges Gergő* újságíró és felesége, *Rudan Margit* képviselték a házasság hetét. A következő évben *dr. Szabó Endre* háziorvos, a Nagycsaládok Országos Egyesülete korábbi elnöke és *Szabóné Nemesy Krisztina* gyógyszerész, majd *Lackfi János* költő, író és *Bárdos Júlia*, *Bárdos Lajos* unokája adták a nevüket a rendezvényhez.

2013 óta a házasság hete központi programjainak fővédnöke *Herczegh Anita*, *Áder János* köztársasági elnök felesége, négygyerekes édesanya.

2015-ben a házasság hete jelmondata: „Megtartó hűség” volt. A rendezvénysorozathoz a keresztény egyházak mellett a kormány és a közmédia is csatlakozott.

2016-ban „A szeretet: szenvedély és döntés” jelmonddal szervezték a házasság hetét, melynek arcai *Hegedűs Endre* és *Hegedűs Katalin* zongoraművészek voltak.

A 2017-es házasság hete arcai *Madarász Isti* filmrendező és felesége, *Kerekes Monika* voltak. A rendezvény jelmondata: „Veled kiteljesedve”.

2018-ban *Zámbori Soma* színművész és felesége, *Fazekas Rita*, a házasság hete

Gorove család az unokák felével

háaspár-arca az „Éltető sodrásban” motót választották.

A 2019-es házasság hete arcai **Gorove László** mentőorvos, katolikus diakónus, és felesége: **Gorove Kriszta** angol–német szakos tanár, akik öt gyermeket neveltek fel, tizenkettedik unokájuk születését várják, és huszonöt éve foglalkoznak házassági felkészítéssel. A rendezvény idején jelmondata: „Rendezvény egy életen át”.

Forrás: Wikipédia, (szerkesztve, kiegészítve)
Büszkeséget éreztem, mikor a hírt meghallottam a DUNA-TV-ben, és elhatároztam, hogy most végre megvalósítom régi tervemet, és összegyűjtöm, összeszerkesztem mindazt, amit erről a nem mindennapi erdélyi örmény gyökerű családról olvastam, és megosztom a Füzetek olvasóival.

(folytatjuk)

Karácsony Ernő kiállítás megnyitóján

Hölgyeim és Uraim!

Legutóbb 2017-ben Szamosújváron, egy kamara tárlat keretében ismerkedhettünk **Karácsony Ernő** festményeivel és grafikáival. Akkor az Erdélyben föllelhető művekből szerveződött a kiállítás. Ez alkalommal a magyarországi gyűjtemények darabjaiból álló válogatás villantja föl a festő alkotói arcképét.

Egy kényszerűen lezárt életmű fragmentumaival találkozunk. A **Tarisnyás Csilla** gondozásában megvalósult emlékkiállítás alkalmat kínál, hogy nagyvonalakban bepillantassunk a **Karácsony Ernő**t foglalkoztató témákba, ráleljünk sajátos stílusára, alkalmazott technikáira. Természetesen a művek egyben önvalomások is. Hol beszédesebbek, hol szűkszavúbbak. Ilyen értelemben is lehet sokatmondó például egy tájbázolás vagy akár egy napraforgós csendélet.

Harminc évnyi alkotói tevékenység, mintegy ötven hazai és külföldi kiállítás vallanak e termékeny pályáról. Immáron hetedik alkalommal állhatok a festő képei elé. Hirtelen felidéződik bennem például az Operaház Vörös Szalonjában

tartott megnyitó előtti néhány perc, az eseményre összegyűlt és a képeket nézegető emberek csoportja. Ezenközben **Karácsony Ernő** kissé szorongva, félrehúzóva és elgondolkodva várta az ilyenkor szokásos vernisszázs-ceremóniát.

Az emlékkiállítás főszereplője erdélyi magyarörmény származású székely képzőművész. A Nagybányához kötődő festődinasztiából származott. Apai nagybátyja **Karácsony János** festőművész. Érzékeny akvarelljeit a Magyar Nemzeti Galéria őrzi. A székelyudvarhelyi születésű **Karácsony Ernő** szinte genetikusan, zsigereiben érezte a közvetlen természet-élményt, azonban nem volt Nagybánya-epigon. Ő egy más kor gyermeke.

Nyugtalanságára, mozgalmas életére ráfelelnek tájfestményei. Elsősorban fái tolmácsolják lelkiállapotát, mely nem derűs. „Depressziós térségek festőjeként, annyi kint, tehetetlenséget átélve, lehetnék-e más? A derű festője egy derűsebb történelemmel lehetnék.”- nyilatkozta 1997-ben. Ezek a teremtmények, olykor feszületben végződve, büszkén törnek

az ég felé, megtörnek, hajladoznak. Akárcsak alkotójuk. Ahogyan a vihar tépi őket, ahogy a nap rájuk süt. Őszszemosódnak egymással, fölfelé felhők, párák, ködök baljószerű gomolygásában folytatódik a látvány. Nincs éles határ ég és föld között, a valóság és az álom között sem. A természet fájdalomtól vonagló arcot ölt, szél súvít a kínban tekergő formákban. De néha, pillanatokra becsillan a fény, ettől elviselhető. Fenyők adják elő drámájukat. Velük azonosul a fenyő-lelkű művész. A tájfestő a természetből átértelmezett, szinte végtelenített formákkal jeleníti meg az álmat, ébredést. A táj- és hangulatélmény a szent Hargita erdeinek, tisztásainak megörökítésekor a legőszintébb. Ilyenkor szinte gyöngédséggel övezi a szigorú és fonséges hegyeket, a hajnali és őszi vidéket. A Gyilkos-tó fatörzsei képtelenek kiszakítani magukat a táj líderces fogságából. A dinamikus ecsetvonásokkal felvitt izgatott sárgák, lilák, izzó vörösek jól visszaadják **Karácsony Ernő** vibrálását, belső háborúját. A néhol alkalmazott józan fehér kereten futó színes vonal is utal a belül dúlő háborgásra. Ez az apró utalás ötletes megoldást kínál a valóság és a látomás elválasztásához. A drámaiság mellett olykor egyfajta ösztönvilág férközik a képekbe. Másutt meg ráérzünk, hogy az átírt stílusban fogant művek tulajdonképpen lelkiállapot kivetítések. Intenzív színei magukkal rántanak, feszültséget keltenek.

Sok érdekes példát találhatunk arra, hogy **Karácsony Ernő** művészi útja milyen ígéretes kifejlődés felé vezetett volna.

Ebből a szempontból is említtem a magyar állatorvos tudósokról festett, rajzolt találó portréit vagy az itt kiállított arcképeket.

Kérem, ismerkedjenek a képekkel és köszönöm figyelmüket.

Budapest, 2018. 11. 14.

Tarisnyás Csilla